

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Hermanni Conringii De Antiquitatibus Academicis Dissertationes

Conring, Hermann

Helmeftadii, 1674

Supplementum V. Ad pag. VI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12929

finxerit, haud equidem dixerō. Notat enim quidem Vale-
sius pag. 215: Joannem Antiochenum sua pluraq; ex Entro-
pio Græcè à Conone Lycio verso descripsisse: & sanè non-
nulla quæ de Diocletiano refert habentur etiam in Eu-
tropio: quia hæc fabula autem non reperitur in Eutropia-
nis codicibus, indubie alium illa auctorem habet. Sui-
dam vero ab Antiocheno isthoc Monacho Joanne illam
accepisse, verisimile est. Etenim multa eum transcripsisse
ex Porphyrogeniti Eclogis jam pridem observavit Ful-
vius Ursinus, probavitq; H. Valesius. Sed & summus in hisce
literis Claudius Salmasius in *Solinianis* pag. 1077 notat: Sui-
dam Chemicam alteram istam famolam aurei velleris in-
terpretationem desumpsisse ex Joannis Antiocheni libro
περὶ ὀρχαιολογίας, qui indubie est illius Monachi Joan-
nis Antiocheni. Quin imò videtur, Monachum illum
esse eundem qui Suidæ voce εἶπον audit Ἰωάννης ὀρχαεγξ: at-
que adeo hunc esse illum Characem, non autem alterum id
nominis Pergamenum, ex quo illud Chemicum de aureo
vellere commentum ad Dionysii Afri *περὶ ἡγήσεων* memorasse
Eustathium, diximus p. 27. *Hermeticorum*: illum verò Cha-
racem, cujus testimoniis usum Justiniano jam Imperatore
Hermolaum Byzantium ibidem notavimus, vetustio-
rem esse Pergamenum. Quæ heic memorare, alienius qui-
dem non nihil est ab hoc instituto: fortassis tamen mere-
tur excusationem, ob ingenuam erroris confessionem e-
mendationemque.

SUPPLEMENTVM V.

Ad pag. vi.

DE Scholis veterum CHALDÆORVM præter ea quæ
laudatis à me locis habent Diodorus & Strabo, vix
quidquam memoratu dignum occurrit. Nam & illa quæ in

Dd 3

facro

facro Danielis libro habentur perquam sunt tenuia. De illorum doctrina agere non est hujus instituti: & fortassis singulari libello id à nobis tractabitur, qui jam pridem est affectus. Par est ratio Persicarum atque Indicarum Scholarum veterum, & earum cum aliâ tum Magica sapientiâ. Etiam enim illa cura alterius erit fortasse temporis.

Interea haud absque pretio operæ fuerit, quod INDICA quidem attinet, cum cura legisse, quem de gentibus Indiæ & Brachmanibus librum Græcè olim conscripsit Palladius, atque ex Bibliotheca Regia erutum cis aliquot annos publicavit & vertit Latine eximia vir doctrinæ Edoardus Bassæus. Quî cum omnino merentur conferri, quæ de rebus nostri ævi Braminum, qui priscorum Brachmanum sunt posterî, rarâ industria Hollandicè conscripsit Abrahamus Rogerius, & doctissimo commentario ejusdem linguæ illustrata Leidæ prodierunt in lucem anno seculi hujus quinquagesimo primo. Etsi enim accepta sint tantum ab ijs qui ad Coromandal habitant, reapse tamen sunt & reliquis Braminibus communia.

SINENSIVM remotissimi Asiæ populi, Scholæ videntur recentiore multum instituto cæpisse: post libertatē scilicet olim Tataris ejectis recuperatam, & quidē potissimo magistro illo quem Confuso appellant. Hinc fortē Scholæ & instituta Mandarinorum quos vocant multa habent similia Europæis illis, quæ à seculo demū Christiano decimo tertio invaluerūt. Quia autē de iis complura à variis auctoribus nostrâ patrumq; memoria præclarè sunt prodita, atq; itâ tantū non in vulgus jam innotuerunt, abs re fuerit eorum quidquam heic repetere. Hanc autem meam de Sinensibus conjecturam validè videtur confirmare Gregorii Abul-Pharaji Medici & Historici Arabici doctissimi testimonium.

monium. Vixit enim ille in Asia, anno Christiano post millesimum ducentesimo quarto octogesimo, quo tempore Sinas sive Cathajam, ut reliqua Asiæ, Mogulenses Tatarum imperio suo tenebant; eoque res etiam Sinensium satis habuit exploratas. Is vero pag. 2 cum dixisset, antiquitus septem præcipuas fuisse gentes, Persas, Chaldæos, Græcos, Ægyptios, Turcas, Indos, Sinenses, earumque aliis fuisse curæ studia Sapientiæ aliis non; postremis annumerans Sinenses, de iis ita loquitur. *Quod ad Sinenses, hi gentes alias numeri frequentia, imperii magnitudine, & amplitudine regionam excedunt. Cingunt territoria ipsorum, qua longissime ad Orientem protenditur terra habitabilis, quicquid est inter Lineam æquinoctialem ad ultimum septem climatum septentrionem versus. Ea scientia portio qua ceteras gentes superarunt est artium mechanicarum peritia, & in pingendi arte præstantia.* De Indis autem longe aliter idem Gregorius judicat. *Illis Deus, inquiens, multis eorum qui colore fusco vel candido gaudent præcellere dedit: suntque fodina sapientia & fons justitiæ, nisi quod mundi æternitatem adstruans, & irritas habeant Prophecias, & pro illicito ducant animalia mactare, eademque dolore affici prohibeant.* Quibus verbis Brachmanes Indorum laudari manifestum est.

Quoniam porrò in sacra Salomonis historia 1. Reg. IV. 30 hujus sapientia contenditur cum ORIENTALIBVS, indubie etiam hisce fuerunt quondam magnarum scientiarum atque artium scholæ. Verùm ne id quidem satis constat, quinam populi illo *Orientalium* nomine tunc fuerint usurpati: multis id ad Chaldæos trahentibus. De Chaldæis tamen sic locutus est Jeremias cap. I. 14: *Ab aquilone pandetur malum super omnes habitatores terræ.* Eodem modo & alibi passim loquitur. Chaldæi proinde neutiquam

quam sunt illi doctrina Salomonis ætate celebres Orientales. Ne nunc dicam, Nabonassar demum Rege, atque ita multo post, videri capisse majorem solito in Chaldæis doctrinæ cultum. Pineda in *Salomone* suo, opere perinsigni, etiam Tyrios intelligendos censet: at nec illi fuerunt Israelitarum terris ab Oriente, sed Occidente potius, Arabes fuisse qui existimant illis & meum calculum addo. Celebratam enim eorum sapientiam vetustissimis jam seculis, liquet ex Jobi historia: & longè post etiam Pythagoram adisse doctrinæ capessendæ causa Arabes, auctor est Porphyrius apud Cyrillum *l. X contra Julianum*. Non quivis tamen Arabes potuerunt *Orientalis* usurpari. Etenim Deserta Arabia, imo & illa pars unde Regina Sabæ venit, meridionalis fuit Israelitarum terris. Imò illa Deserta Arabia serò satis literaturâ aliquâ coepit excoli, & quidem post Mahumedem denique: bonâ ejus populorum parte ab retro omni ævo etiamnum Nomadicam vitam viventibus. Possit videri huc pertinere, quod quæ Mahumedem antecedit ætas, soleat ipsis Arabibus *tempus ignorantia* vocitari. Fortassis autem hoc fit respectu *Islamismi* sui, cujus primus autor fuit Mahumetus. In universum tamen de Arabum, quæ Islamismum præcessit, eruditione, in *Historia Dynastiæ*, quam & Arabicè & versam Latine editamque debemus Edoardo Pocockio, ita pag. 101 disseruit Gregorius Abulpharai, scriptor Arabs sed Christianus. *Eruditio autem Arabum, cujus gloria præcipue studiosi erant, hæc erat: lingua sua peritita, sermonis proprietas, carminum textura & orationum compositio. Notè etiam illis erant stellarum ortus & occasus, item quam ex illis ita opposita sint ut oriente hæc illa occidat, quamq; in pluvii excitandis vim habeant: quantum quidem summa attentione &*

diuturna

diurna experientia assecuti erant (quod scilicet hanc rerum istarum cognitionem vita ratio illis necessariam faceret) non qua vera scientia acquiritur methodo. Verum quod ad Philosophia scientiam nihil ejus admodum concesserat illis Deus, nec eos ad haec studia idoneos fecerat. Atque hic status eorum erat per Ignorantia tempora. Hæc ille. Sed quoniam scriptor est recentior, fortassis illi tutò de iis rebus credi non potest. Fortassis etiam talis eorum duntaxat fuit Arabum ratio, quos inter Mahumedes natus est. Imò fortassis illo tempore denique Arabia sese habuit: perinde atque hodie plurimum diversa est Græcia ab antiquo cultu. Fatetur enim ipse Abul-Pharai, gloria eruditionis studiosos fuisse Arabes. Sed & jam olim Arabum Orientales habuisse magnum numerum eorum qui Magi dicti sint, non minùs atque Persas, liquet ex eo, quod Ptolomæus agnoscat in Arabia illa Orientali parte Magorum sinum, Magindanam item civitatem & urbem Magilunam. Epiphanius l. 3. contra hereses Abrahami ex Kethura liberos in eam partem Arabiae cui Magodia nomen transiisse, refert. Hodieque pars Felicis Arabiae sive Jemin vocitatur Magin. Admodum sane falluntur, qui solos Persarum sapientes Magos credunt olim audiisse. Imò vocem Magus origine esse merè Arabicam, docent illius linguæ peritiores. Et verò qui aliis Kebri illi Arabibus Magiusti sunt usurpati. Ut proinde etiam illos Magos, qui omnium primi natum recentissimè Salvatorem nostrum venerati sunt, non equidem dubitem cum Patrum antiquissimis, & Grotio ac Vossio viris nostri ævi longè doctissimis, ex Arabia advenisse, profiteri.

Etsi autem vacat apud me omnidubio, olim & apud Arabes illos Orientales ut eruditionem ita & doctrinæ Scholas viguisse, non tamen vel de illa eorum doctrina,

Ee

qualis

qualis fuerit & quanta, certi quidquam novimus. Non dubito tamen, & illorum Magos, saltim nonnullos, perinde atq; Persarum, nefariis artibus (quas tamen ipsi tanquam vel Naturæ vel Diis suis debitas, haud iniquas existimaverunt, longe alieni ab impietate nostri ævi Magorum, dæmoniis, quorum malitia ipsis nota est, foederatorum) fuisse deditos: quoniam in universum omne illud nomen olim deniq; sectatoribus fuerit infame, & ipsosmet illos Salvatoris nostri primos adoratores ab eo crimine haud absolvant Origenes Ambrosius Chrysostronus Basilus & Patrum alii. Multò minus verò exploratum habemus de Scholis illorum. Ideoque ut Orientalum Arabum Scholas non attigimus in Dissertationibus, ita neque nunc de iis ullum nobis est ad manum supplementum.

Prius tamen quàm hunc locum deseramus, fortassis haud fuerit abs re, addere hoc loco nonnihil de ZABIIS sive SABIIS, quorum in Arabicorum aliorumque scriptis frequens fit mentio. Idque quandoquidem Zabiorum appellatio fortassis significat idem quod Orientales, fortassis etiam deflexa est à Sabæis Arabiæ felicis populis, Et verò Josephus Scaliger, princeps litteratorum, epistola ad Casaubonum *quæ est sexagesima libri Epistolarum primi*, scribit: *De Zabiis, scito esse Chaldeos Zabim. Dicti à vento Apeliote quasi dicas Orientales.* Quod utrum sit verum nec ne, haud definierim: etsi videantur Sabiorum dogmata Chaldaicis saltim affinia. Docent autem Arabum Judæorumq; scripta: Sabios fuisse quasi auctores, certe summos magistros, Idololatriæ & quidem siderum cœlestium religiosi cultus, Multa de iis refert Rabbinorum doctissimus Moses ben Maimon libro cui fecit titulum *More Nebuchim l. 3.* passim, cum primis *cap. 29.* Ubi affirmat, sibi ad manum esse libros ipsorum

ipforum antiquos, atque ex iis multa adfert in medium
 varii generis. Fuisse autem eorum libros omnes non
 perinde antiquos, alios verò etiam Syriacè conscriptos,
 liquidum est ex iis quæ Gregorius Abul-Pharai narrat de
 Thabet Eben Korra, illo inter Arabes maximi nominis
 Astronomo, p. 148 editionis Pocockianæ quem ait fuisse
 Sabium. Floruit autè Thabet sub finem noni seculi Christi-
 ani. Recitabo eximii illius Historici quædam verba, prout
 illa de Arabico à Pocockio Latinè sunt versa: quoniam con-
 tinent aliàs ignota, & ob libri ipsius raritatem minus ob-
 via. *Multa scripsit* (Thabet sive Thebit Eben Korra) *in*
disciplinis Mathematicis, Medicina, & Logica. Sunt & illi li-
bri lingua Syriaca scripti, de iis quæ ad Sabiorum religionem
spectant, de eorum constitutionibus præceptis & ritibus, de mor-
tuis involvendis & sepeliendis, de munditie & immunditie,
quanam animalia sacrificiis idonea quæ inepta, de temporibus
cultui divino destinatis, de ordinanda lectione inter orandum.
 Illud autem quod apud nos constat de **SECTA SABIORVM**, est:
 Professionem eorum eandem prorsus esse cum Chaldeorum anti-
 quorum professione: Keblamq; ipsorum polum Arcticum. Quatuor
 virtutibus intellectualibus illos diligenter studere. illis ut ter
 orent injunctum esse: primò ante solis ortum, semihora aut minus,
 quo oriente sole finiatur octo incurvationes, quarum singule tres
 contineant adorationes; secundo ita ut finiatur oratio meridie
 declinare incipiente sole, constatq; quinq; ingeniculationibus,
 quarum unaquaq; tres contineat adorationes; tertio oratione si-
 mili secunda, & finienda occidente sole. *Jejunia illis injuncta*
esse (jejunium) triginta dierum quorum primus est nonus Alcanui
prioris; nec non septem dierum, quorum primus Strebari octavus.
Stellas invocare. Multa offerre sacrificia, de quibus non come-
dunt, sed penitus igni absumenda tradunt. A fabarum & allii
 Ee 2 esu ab-

esu abstinere, nonnullos etiam à phaseolis, brassicâ, crambe, & lentibus. Dicta eorum affinita sunt à dictis Philosophorum: argumenta eorum ad probandam Dei unitatem longè firmissima sunt. Autumant animas sceleratorum novies mille seculis cruciari, deinde ad misericordiam Dei redire. Tantùm quoque de Sapiis hac vice: sive in Arabia illi cœperint, sive veteribus Chaldæis sint annumerandi. Longè plura ex Orientalium scriptorum monumentis, qua solet inusitata industria & curiositate, eruta de Sapiis illis docuit Hottingerus. *l. 1. Hist. Orient. cap. 8, ut & Bibliotheca Orientalis cap. 2. classe 3. pag. 103.*

Et si verò indubie etiam illis Sapiis suæ fuerint Scholæ, nos tamen nihil habemus quod de iis doceamus.

SUPPLEMENTVM VI.

Ad pag. 118.

Quæ pag. 8 de Thalete aliisque Græcorum sapientibus vetustioribus diximus, non alio indigent testimonio quàm unius Diogenis Laërtii: quoniam quod ejus hac de re narrationibus relictetur nihil reperire est ex veteri ævo.

De Pythagoræ scholis quæ nos attulimus, referuntur post Livium in historiis etiam vitæ Pythagoræ, apud Laërtium, Malchum, sive ut nomen ejus Tyrium mutavit Dionysius Longinus Porphyrium, & Jamblichum, alibiq; Tametsi hætenus operis Jamblichi de vita & secta Pythagoræ in septem libros divisi, tantùm duo & quidem mendosi infelicitèq; versi, in lucem prodierint, duosque sequentes priores cum omnibus Jamblichi reliquis scriptis à sese expectari quidem jusserit Lucas Holstenius vir longè doctissimus sed nullo successu, quantum equidem sciam. Dignum memoratu hæc est, quod de Schola Pythagoræ notat ad Porphyrii